

Fra: Naja Marie Aidt
"Davian" (novellsamling)
Gyldendal 2006

Slik

Vi arbejdede os gennem den lange indkøbsseddel og endte til sidst ved hylderne med slik. Vi købte to poser blandet. Du lagde dem ned i den store flettede indkøbskurv, som din mor har købt på Bali. Vi tog også en chokoladebar, pakkede den ud og brækkede den midt over. Vi nærmest slugte den søde, klistrede masse. Og så gik vi op til kassen og begyndte at læse varerne op på båndet. Du huskede at lægge papiret fra chokoladebaren op. Den unge pige i kassen smed det i papirkurven for os. Jeg betalte. Og så blev du stoppet af en lille, mager kvinde med briller og gråt, tjavset hår. „Hvad er det du har dér?“ spurgte hun og pegede ned i den flettede kurv. „Åh,“ sagde du, „jeg glemte at lægge det op.“ Du smilede til den unge pige. „Det må du undskylde.“ „Det er ikke nok at undskylde,“ sagde kvinden, „hvad er det du har dér?“ Folk kiggede. „Hvad mener du? Det er slik.“ „Har du betalt for det?“ „Nej, det er jo det jeg siger. Vi glemte at lægge det op.“ Røde plamager bredte sig på din hals og ned mod brystet. „Lad os nu bare betale for det,“ sagde jeg. „Og du siger, at det er slik?“ spurgte kvinden. „Ja.“ Hendes læber krængedes ud og ned til et ubehageligt smil. „Det er tyvekoster,“ sagde hun, „og jeg er fuldstændig ligeglad med hvad I har glemt og ikke glemt, du følger med mig.“ „Hvad

mener du?" spurgte du forvirret. „Det jeg siger," sagde kvinden og skubbede sine briller op. „Du må meget undskylde," sagde jeg, „vi lægger tusindvis af kroner i denne her elendige forretning hver eneste dag hele sommeren." Jeg hidsede mig op. „Og så vil du straffe min kone som om hun var et barn, for at have glemt to sølle poser slik!" Jeg rystede den ene slikpose foran hendes ansigt. „Her!" råbte jeg, „tag pengene!" Jeg kylede en håndfuld mønter op på båndet. Den unge pige i kassen så ulykkelig ud. Pengene satte sig fast der, hvor båndet kører ned i disken. En tysker, der var ved at pakke sine varer ned i en stor papkasse, forsøgte at vriste mønterne fri. Det endte med at pigen standsede båndet. Den lange kø af mennesker med fyldte indkøbsvogne blev bedt om at betale ved en anden kasse. Og imens sagde kvinden med brillerne: „Det handler ikke om at betale på nuværende tidspunkt, det handler om tyveri, vi har vores procedurer her i forretningen, og Deres kone følger med mig." Hun tog et fast greb i din arm. Du var grædefærdig. „Thomas," hviskede du. „Bare rolig, jeg går med," sagde jeg og samlede vores ting sammen. „Så lad os få det overstået!" råbte jeg. „Med det samme!" „Deres kone skal afhøres alene. Sådan er reglerne." „Jeg vil tale med bestyreren!" råbte jeg. Du så ned i gulvet. Hun havde stadig fat i din arm og gik nu af sted med dig. Du gjorde ikke modstand. Jeg henvendte mig til pigen i kassen. „Få

fat i bestyreren af denne her lortebutik!" skreg jeg. Pigen så bange ud. Hun ringede på klokken. Jeg kunne hverken få øje på dig eller den magre kvinde. Det føltes, som om der gik uendelig lang tid, før bestyreren dukkede op. Jeg hidsede mig imens op over, at kvinden havde gjort sig umage med at ydmyge dig mest muligt, ved at tiltale dig i du-form, mens hun sagde De til mig. Bestyreren viste sig at være en godmodigt udseende mand midt i trediverne. Jeg satte ham hørørstet ind i sagerne. Bestyreren dukkede sig. „Butiksdetektivens arbejde sorterer ikke under mig. Man benytter samme fremgangsmåde ved tyveri i alle vores afdelinger." „Det er ikke tyveri!" råbte jeg og var lige ved at tage fat i den stakkels mand. „Før mig hen til min kone!" „Desværre," sagde bestyreren og smilede undskyldende. „Det må jeg altså ikke." Så smed jeg rasende slikposerne hen ad gulvet og trængte mig vej gennem kassen. Jeg løb gennem grøntafdelingen og smækkede en metaldør op ved slagteriet. To mænd med blodige forklæder så overrasket på mig. De var ved at pakke hakket kød i bakker. „Hvor er KONTORET?" Den ene slagter gik frem mod mig. „Det kommer an på, hvilket kontor du mener." Da jeg havde forklaret mig, rystede han på hovedet. „Sorry. Det kan jeg godt nok ikke hjælpe dig med." Jeg knaldede hånden ned i bordet og fór frem mod en dør bagerst i lokalet. Men den førte ud til parkeringspladsen. Så løb jeg tilbage til butikken.

Helt nede bag hylterne med vin fandt jeg en dør. Den var aflåst. Jeg gav mig til at hamre på den. Jeg råbte på dig. Folk kiggede forskrækket. Så kom en sikkerhedsvagt med raslende nøgler i bæltet hen mod mig med raske skridt. Og da jeg ikke frivilligt fulgte med ham, tog han fat i mig og trak mig gennem butikken. Jeg råbte og skreg. Han var stærk. Han hev mig helt ud på gaden. „Farvel og tak,“ sagde han, „er det forstået?“ Jeg sparkede til en parkeret bil. „Det her slipper I ikke godt fra,“ hvæsedes jeg, „jeg melder jer kraftedeme!“ Han så arrogant på mig. „Det er vist desværre din kone, der bliver meldt. Farvel og tak.“ Jeg trådte frem mod ham, og han skubbede til mig, så jeg var ved at snuble over kantstenen. Han hev op i sine bukser, så nøglerne klirrede, og gik tilbage til supermarkedet. Jeg var forpustet. Jeg svedte. En muskuløs ung mand prikkede mig på skulderen. „Sig mig, står du og sparker til min vogn? Det synes jeg lige, at du skulle tage og lade være med.“ To andre tårnede sig op bag ham. En høj, ranglet type og en mørkhåret tyksak. „Hvad siger I, drenge? Skal sådan én have lov til at stå og sparke til mercen?“ „Hold nu op, der er jo ikke sket en skid her,“ sagde jeg og vendte mig for at gå. Men tyksakken vred min arm om på ryggen. „Det bliver lige fem hundrede dask, du.“ Og da de andre stillede sig tæt rundt om mig og spurgte om de selv skulle finde pengene, eller om jeg skulle ha nogle slag først, gav jeg mig. Med min frie

hånd trak jeg nogle krøllede sedler op af lommen. Og den ranglede, høje grinede tilfreds, da han tog dem fra mig og opdagede at der var syv hundrede. „Tak skal du have, du, det skulle så være i orden.“ Tyksakken skubbede mig fra sig, og denne gang faldt jeg så lang jeg var.

Jeg havde fået en stor, blodig hudafskræbning på knæet. En kvinde spurgte, om jeg havde brug for hjælp. Solen blændede mig. Jeg opdagede, at en lille gruppe mennesker havde samlet sig om mig. Jeg rejste mig og haltede væk. En ung pige mumlede, „prøv lige og se, han er jo stangstiv,“ da jeg passerede hende. Inde i butikken stod bestyreren og ventede på mig. „Jeg må bede Dem om at gå igen med det samme. Kunderne bliver urolige. Vi kan ikke tage ansvar for det.“ Ansvar! Jeg rystede på hovedet og bed tænderne sammen. Jeg tog demonstrativt min telefon frem og ringede til det lokale politi. „Politiet!“ hvæsedes jeg, så han ikke skulle være i tvivl. En uforkammet betjent kunne fortælle mig, at de allerede havde talt med butiksdetektiven, som havde anmeldt tyveriet. Min kone ville høre fra dem en af de nærmeste dage. Jeg skulle ikke være så sikker på, at hun slap med en bøde, det kunne nemt ryge på *straffeattesten*, som han sagde. Bestyreren tog blidt fat i min ene arm. „Tag det nu roligt, det ordner sig.“ Jeg trak med stor kraft armen til mig. Den røg bager og væltede en pyramideformet opstilling af dåser med

høns i asparges. Et enormt brag da dåserne trak hinanden med i faldet. De rullede til alle sider. Min hånd dunkede af smerte. En lille pige snublede over en af dåserne og gav sig til at hyle. Hendes far kom farende. „Hvad helvede er det du laver, din nar?!“ Han stod helt tæt på mig, han løftede hånden som for at slå mig i ansigtet, men besindede sig da pigen trak ham i benet. „Fucking nar, mand,“ hvæsende han og stirrede ondt på mig. Så løftede han barnet op, gav mig fingeren og trampede væk i sine plasticsandaler. Folk gloede hoveddrystende på mig. Nogle begyndte at samle dåserne op. Bestyreren greb fat i min skulder. „Nu er det nok,“ sagde han sammenbidt, „nu skal du gå.“ Han puffede til mig. „Og du skal ikke tænke på at komme igen.“

Så stod du pludselig foran mig, forgrædt og bleg. Måske havde du stået der længe. I baggrunden kunne jeg skimte den magre kvindes stramme, hoverende ansigt. „Så er det ud!“ Bestyreren hævede stemmen. Din hånd gled ind i min. Vi må have set slagne ud. Så begyndte vi langsomt at gå og da vi kom ud på parkeringspladsen, brød du hulkende sammen. Jeg holdt om dig. Luften flimrede af varme. Vi havde glemt at tage vores varer med ud og gik ikke tilbage for at hente dem. En blå Mercedes drønede forbi os med hornet i bund, de råbte grinende efter mig ud gennem de åbne vinduer. Jeg så på dig, og et øjeblik var det som om jeg ikke kunne genkende dig. Dit

ansigt mindede mig om en slidt bold, der er blevet sparket i stykker og efterladt i udkanten af en stor, grøn plæne. Opflænset, grå og hul. Jeg lod dig stå og satte mig ind i bilen. Jeg havde pludselig ikke lyst til at røre ved dig. Lidt efter kravlede du snøftende ind på bagsædet. Jeg speedede op og hørte dig flere gange gispe over den alt for høje fart, da vi kørte ud af byen.